

[Svend Jørgensen.]

loven, som er udtrykt i dennes § 41, og fastsat, at et indtægtsbeløb, svarende til 50 pct. af aldersrentens grundbeløb, må fradrages ved beregning af renten. Af det eventuelt overskydende beløb bliver derefter 60 pct. af fradraget renten plus visse tillæg, indtil renten bortfalder, når den er nedbragt til en tolvtedel af grundbeløbet. Netop på grund af disse tillæg bliver det sidstnævnte fradrag ikke 60 pct., men i virkeligheden 70 pct. og 80 pct. Jo flere tillæg der indføres, des grellere bliver naturligvis resultatet, og efterhånden som det går op for befolkningen, vil jeg tro, at det modsatte af det tilsigtede vil indtræffe, nemlig at man i stedet for at skaffe sig egne indtægter og midler bruger det, man har erhvervet for ikke at være udelukket fra rente, når man når 65 års alderen.

På den anden side kan man hævde, at faren ikke synes overhængende stor, når forholdene desuagtet er sådanne, i hvert fald når man tager hensyn til fradrag af skatter og kontingenter, at et ægtepar her i hovedstaden i dag kan have en formue på ca. 105 000 kr. og en enlig på landet ca. 50 000 kr., inden renten helt bortfalder. Det er indlysende, at der her er noget at rette, og rette således, at det kommer de mindrebemidlede i samfundet til gode. Det er bestemmelse om de mangeartede tillæg, som forfusker det hele og stundom fremkalder de grellste eksempler. Jeg har netop i dag fået tilsendt et sådant eksempel. Det var fra en pensionist i en af vore købstæder med en formue på 11 817 kr. og en pension på 5 241 kr.; han oppebærer en aldersrente på 48 kr. månedlig, men heraf er 21 kr. tillæg. Et andet tilfælde, som er endnu grellere, fra samme købstad forøvrigt, vedrører også en pensionist, men denne er ugift; han har en formue på 7 456 kr. og en pension på 4 754 kr.; han oppebærer månedlig en rente på 18 kr., men udelukkende i kraft af tillæggene, for grundbeløbet bliver i dette tilfælde negativt, nemlig minus 24 kr. Det viser med tilstrækkelig tydelighed, at der stadig er adskilligt at rette i forbindelse med denne gren af vor sociale lovgivning.

I denne forbindelse må jeg også overfor den højtærede minister nævne en mindre ting, som er fremført for mig i dag. Det er blevet mig fortalt, at danske statsborgere, der kommer hjem fra udlandet, er afskåret fra aldersrente, fordi de ved hjemkomsten er over 60 år og derfor ikke kan optages i en sygekasse. Kan man virkelig ikke komme sådanne mennesker til hjælp, som dog uden

egen skyld er kommet ud i dette forhold, at de ikke kan oppebære rente? Jeg ved godt, at det vil blive besværligt, hvis man skal følge lovens bogstav i et og alt, men er det ikke muligt uden at bryde lovens ramme at komme sådanne mennesker til hjælp?

Når jeg nu har fremført disse betragtninger, vil jeg for at undgå enhver misforståelse straks og stærkt understrege, at disse bemærkninger ikke på nogen måde må opfattes som uvilje mod denne gren af vor sociale forsorg i almindelighed og heller ikke mod det foreliggende lovforslag i særdeleshed, tværtimod; men netop fordi jeg gerne ønsker denne lovgivning så god og retfærdig som muligt, har jeg ikke villet undlade at pege på visse mangler og visse uønskede virkninger af loven, virkninger, som vi heller ikke var helt klar over, da vi for ca. et år siden behandlede dette spørgsmål i det høje ting. At også andre har den samme opfattelse, har givet sig udslag i nedsættelsen af den nu siddende folkeforsikringskommission, hvis betænkning derfor må afventes med megen interesse.

Hermed skal jeg tilsige mit partis vilje til velvillig medvirken til lovforslagets hurtige gennemførelse, og hvis man ikke fra anden side ønsker nedsættelse af udvalg, skal vi heller ikke kræve det.

Ragnhild Andersen: Allerede for nogle uger siden varslede den højtærede socialminister et dyrtidstillæg til rentemodtagerne, og da tjenestemænd og pensionister for få dage siden opnåede en beskedent forhøjelse af lønnen og pensionen, er det naturligt, at alders- og invaliderentemodtagerne så hen til, at også de ville få en hårdt tiltrængt forhøjelse af dyrtidstillægget — jeg siger hårdt tiltrængt, idet rentemodtagerne, omend vi ved forskellige lejligheder har revideret folkeforsikringsloven efter besættelsesårene, stadigvæk er stedbørn i vort samfund; det er stadig sådan, at jævne mennesker, som kun har renten at se hen til, når de bliver gamle, frygter alderdommen, fordi det står dem klart, at renten er så lav, at de ikke kan leve menneskeværdigt af den. Betragt engang beløbene, ærede medlemmer — det er ganske vist ikke mange ærede medlemmer, der er nærværende ved behandlingen af dette lovforslag —, men betragt engang de beløb, som ydes til rentemodtagerne, til de gamle i landkommunerne, købstæderne og hovedstaden. En enlig gammel i en landkommune får 109 kr. om måneden, 128 kr. får en enlig rentemodtager om måneden i købstæderne og i København 146 kr. om måneden. Hvem kan betale sygekasse, skat,